

Балада про корабельного юнгу

Микола Скуба

Дорога —
море.
За морем – мета.
Навколо вода і вода
і вода.
Море хлюпочеться,
лащиться —
значить: тиша німа.
– Добре в морі, коли шторму нема!
Слухати б хвилі оце
і мріяти
про краї, де літав фантазійний Майн-Рід.
– Але —
враз!
повійнув вітерець,
на обрію хма —
ри і
капітан... зблід.
– Матроси!
– Матроси!
– Команда рупором вкрила:
– На щогли!
На щогли усі!
Спускайте вітрила! —
І наче мавпа у лісі
утікаючи од звіря
з бажанням жить
– видерлися матроси на щогли – вमितь.
Тільки юнга з усіх єдиний
Завагався, долізши до середини —
Дивиться вниз
поглядом жахним,
Крутиться голова
і хитаються ноги під ним.
І зобачивши
затремтіли й інші на щоглах:
– Впаде!

Тоді
прискочив капітан і крикнув:
- Де він той?!
Де?!
і слова його впали шрапнеллю:
- Вгору дивись!!!
Уперед дивись
коли лізеш!!
- бо
Застрелю!
...Стрепенулися всі.
Закипіла праця ізнов. Залунали команд голоси,
Скрипіли щогли.
Гойдавсь корабель.
А вітер все дужче і дужче,
а навколо - вода і вода.
Дорога —
мо —
ре, за мо —
рем - ме —
та.

Обензинодимились вулиці
і придорожні пункти населені
і загарчали деякі вслід
разом із псами кудлатими,
а за нами:
Рильські чумаки з волами,
а за нами —
Українські Єсеніни
біжать
"Рижими жереб'ятами".
Хай біжать!
Хай біжать!
Хай біжать!
Хай нам вітер в лице!
Що
нам
це?!
Хай біжать!
Хай біжать!

Хай нам сонце пече – хай!
– Скачуть нам іскри змагання з очей —
Не зважай!
Шофере!
Уперед дивися!
Вперед!
і торохтять вози й полудрабки позаду.
Але що нам вони?!
Нас зневір не бере
МИ
всотали у кров свою, в жили свої
Прекрасну баладу
про корабельного юнгу
і пам'ятаєм слова капітана.